

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Brána
ke svatému roku

Adventní
prosba

Táhnou
nebo tlačí?

Chci, abys žil

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman Smékal

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejně, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Lucie
Grúzová, Karla Krejčí,
Jiří Sluka

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

120ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo - Příslib
- 2 Co nás čeká
Hudba v našem kostele
Adventní prosba
V krajinu adventní
- 3 Hledáme děti i dospělé na Tříkrálovou...
Prožili jsme - Misijní jarmark
- 4 Lampiónový průvod
Očeho pohádka
- 5 Střípky z Ducháčů - Chci, abys žil
Táhnou nebo tlačí?
- 7 Richard Rohr – Očekávání vánoc
James Martin - Ježíš
- 8 Blahoslavený Jan Havlík
- 9 Naděje v Ježíši - Brána ke svatému roku

Slovo redaktorů

Milí farníci,

vítáme vás u adventního čísla farního časopisu, jehož tématem je příslib. Ze srdce vám přejeme, ať v adventním čase zahlédnete a zakusíte alespoň část z toho krásného, co nám náš nebeský Otec přislíbil.

Hanka a Karel Komárkovi

Další číslo farního časopisu vyjde o vánočních svátcích.

Duchovní slovo - PŘÍSLIB

V životě můžeme procházet různými náročnými obdobími a situacemi. Někdy mohou být opravdu na hranicích našich možností. To, co pak rozhoduje o tom, jestli se zhroutíme či rezignujeme, je náš pohled do budoucna. Jestliže mám pocit, že už nikdy nebude lépe, stává se situace často neúnosnou. Toto je typické pro vážné deprese. Naopak pokud vidím v dohledu zlepšení a mohu se těšit na to, až bude zase dobře, dává to sílu to těžké teď nějak vydržet. Naděje je to, co nám dává energii a sílu jít dál, bojovat, nevzdávat se a někdy dokonce cítit hluboký pokoj navzdory velkým těžkostem.

Vnímat radost, když se vše daří, umí kdekdo, ale uchovat si ji i v těžkých situacích – a to zvláště když nevíme jak dopadnou či jak dlouho to bude trvat – a nebo dokonce v situacích, kdy se zdá lidsky nějaká situace naprosto neřešitelná a vše mluví pro to, že je řešení v nedohlednu, je velmi náročné. Je jedno, jestli se díváme na situaci na Ukrajině nebo na Blízkém východě... Příklady bychom našli jistě mnoho. V takových situacích si umí zachovat naději jen ti, co jsou k realitě slepí, nebo ti, kteří jsou hluboce zakořeněni v důvěře k Bohu.

Z dlouhodobého hlediska se můžeme uklidňovat, že bylo hůře – jistě taková druhá světová válka byla horší než to, co se ve světě děje nyní. Ale to moc nepomůže lidem, kteří v těchto situacích žijí dnes a zlepšení se mnozí z nich nedožijí. Podobně moc nepomůže, když vidíme realitu, jak tyto věci přicházejí ve vlnách a je možné, že přijde opět něco o hodně horšího. Položit život za něco, co přijde až možná pro další generaci, dokáží jen lidé, kteří jsou schopni sebezpřesahu – obětovat to své ve prospěch druhých.

Bůh přišel do těchto dramatických lidských dějin s novým příslibem – narodí se vám dlouho očekávaný Mesiáš. Přijde a bude žít s námi, přijde a vykoupí nás. Emmanuel – Bůh s námi. Ano, naše představy o NĚM byly jiné a naděje v lidu najednou rychle vyhasíná – to když je Ježíš zatčen, odsouzen a umírá na kříži – lidsky konec všemu, naděje je pryč. Ale pro Boha to konec není – naopak vítězství v té nejhorší situaci, vítězství nad smrtí. A jeho příslib jde neotřeseně dál, když se zjevuje a říká: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28, 20) Ano, co může být z našeho pohledu horší než konec světa? Jedno jakým způsobem se to stane – horšího nic být nemůže – konec je konec – prostě nebude to mít žádný happyend – bude pořád hůře, až to pro všechny život na zemi skončí. A přece – u Boha to konec nebude. Tedy vlastně ano – konec nadvlády zla, konečné vítězství Božího království.

Jak velikou úlevou je, když v těžkých situacích potkáváme lidi naděje. Lidi, kteří tuto naději vyzařují, a tak i v nás zapalují plamínek naděje... Bude lépe, nakonec to dopadne dobře, společně to zvládneme. Ten, který je Pánem vesmíru, je na straně dobra, On nás nikdy neopustí, On nás miluje, On zvítězí. „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

Kéž bychom si tento příslib, tuto naději uchovali v každé situaci a mohli ji kolem sebe jako křesťané šířit!

Spojený v modlitbě + P. Daniel

Co nás čeká?

PROSINEC

1. 12. první neděle adventní, začátek adventu
8. 12. Mikulášova nadílka pro děti v kostele
15. 12. přijímání nových ministrantek
19. 12. vyzvednutí a přivezení stromů pro vánoční výzdobu
21. 12. velký úklid a stavění betléma
22. 12. přijímání nových ministrantů
24. 12. zahájení Jubilejního roku Naděje 2025

Pořad bohoslužeb o Vánocích

24. 12. 15:00 mše svatá pro děti
22:00 půlnoční mše svatá s hudebním doprovodem
25. 12. Hod Boží vánoční - mše svaté v 8:00, 9:45 s hudebním doprovodem
26. 12. Svátek sv. Štěpána - mše svatá v 9:45
29. 12. Svátek Svaté rodiny - obě mše svaté 8:00 i 9:45 s obnovou manželských slibů
31. 12. 23:00 - mše svatá na poděkování za uplynulý rok

LEDEN

1. 1. Slavnost Matky Boží Panny Marie - mše svaté v 8:00, 9:45 s hudebním doprovodem
4. - 5. 1. Tříkrálová sbírka
12. 1. Svátek Křtu Páně - v 15:00 tradiční dětská besídka u jesliček

Hudba v našem kostele

Středa 25. 12. 2024 v 9:45 h

Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ – Hod Boží Vánoční

František KOLAŘÍK (1867–1927)	Pastýřská mše F-dur
---	---------------------

Středa 1. 1. 2025 v 9:45 h

Slavnost MATKY BOŽÍ PANNY MARIE – Nový rok

František KOLAŘÍK (1867–1927)	Pastýřská mše F-dur
---	---------------------

Kancionál	č. 222, 226, 201
------------------	------------------

Účinkují: Rídí:	chrámový sbor, varhany, orchestr Zdeněk Hatina, ředitel kůru
----------------------------------	---

LAUDATE DOMINUM, CANTATE CANTICUM NOVUM!

Adventní prosba

Bože, sestup na náš práh,
nenech lid svůj v temnotách,
ať nám srdce zahřeje
víra, láska, naděje.

Ať je každý zasažen
znovu evangeliem,
pro něž chce nám zbystřit sluch
v slovech Písma skrytý Duch.

Dej, abychom společně
chválili tě srdečně,
z víry v lásce žili dál,
jak to Kristus přikázal.

Helena Kohoutová

V krajinu adventní

V krajinu adventní se proměň, duše moje,
v krajinu adventní, kde vládne jas a běl,
kde hrají andělé na flétny, na hoboje,
až nápev slavnostní se dálkou rozletěl.

Svou úzkost stranou slož a radost čerpej
z hlasu, jenž k sluchu zemdlených doléhá
ze všech stran, přišel čas veselí a stůl zve
k hodokvasu, kde místo pro všechny připravil
Kristus Pán.

Ne k pýše paláců, však v chudobě se zrodil
a všeho lidstva hřích na vlastních bedrech
nes, sám Mistr nad mistry, jen s hrstkou
prostých chodil, nám ale získal přístup do
nebes.

V krajinu adventní se proměň, duše moje,
v krajinu adventní, kde vládne běl a jas,
a zpívej bez flétny, bez strun a bez hoboje
a v zpěvu neustaň, dokud ti stačí hlas.

Helena Kohoutová

Hledáme děti i dospělé na Tříkrálovou sbírku

Koledovat se dá hodinku, dopoledne, celý den, více dní,... každý podle svých možností na území naší farnosti.

Ideální jsou skupinky po třech, vedoucí skupinky musí být držitelem OP, ale jinak na věku nezáleží

Letos chodíme v termínu 4. - 6. 1. 2025, o víkendu je sraz v 9:00 na faře. Je možné se individuálně domluvit i na jiný čas (např. pokud někdo půjde koledovat třeba až odpoledne).

Čím více území obejdeme v sobotu, tím méně budeme chodit v následující dny.

Každý koledník vítán!

PROŽILI JSME

Misijní jarmark

V neděli 29. září se v naší farnosti konal tradiční misijní jarmark. Na obvyklém místě byla připravena farní kavárna. Před kostelem se prodávalo občerstvení a hlavně velké množství nejrůznějších výrobků: hraček, knih, keramiky, květin, bižuterie, košíků a mnoho dalšího. Byla to opravdu rozmanitá nabídka a rozhodně bylo co vybírat. Na své si přišly i děti, pro které byl připraven program na farní zahradě.

Přes chladné počasí byly prostory před kostelem i farní zahrada plné malých a velkých farníků i „přespolních“. Výtěžek jarmarku tentokrát směřoval na misijní dílo v Bangladéši.

Díky vám všem, kteří jste přispěli na dobrou věc, i vám, kteří jste se do organizace jarmarku zapojili.

Red

Lampionový průvod

Letos tradiční průvod začal netradičně na farní zahradě, kde jsme zazpívali píseň *Moje malé světélko* a vyšli s lampionky podél řeky k mostu u Albertu. Tam jsme za zpěvu další písně vypustili lodičku se svíci a vrátili se na farní zahradu, kde nás čekalo netradiční divadlo o svatém Martinovi. Nechyběl bílý kůň, výborné občerstvení a světelná show, ke které se mohly připojit i děti.

Moc děkujeme všem za dobroty a společenství mládeže za divadlo!

Red

OČEHO POHÁDKA - Matouš 5, 37–48

Co znamená slovo „přísaha“? Někdy se přísahá „na někoho“ – co to znamená?

Proč Ježíš nechce, abychom to dělali?

Co znamená vaše řeč ať je „ano, ano a ne, ne“? Máme odpovídat na otázky:

Kolik je hodin? Ano! Kam jedeš na tábor? Ne!?

Tak jak máme vlastně mluvit?

Proč Ježíšovi tak záleží na tom, abychom mluvili pravdu?

V jednom velkém mraveništi bojovných rezavých mravenců žil mladý mravenec 20.5.1272 a jeho sestra 20.5.1273. Oba patřili k průzkumné hlídce. Mravenčí královna je dokonce znala osobně a posílala je na průzkum na nejhorší místa: k divoké vodě, na louku, kde žijí ptáci, a tak.

Jednoho dne dostali za úkol najít novou potravu v hlubokém lese. Jenže tam na ně čekali jedovatí zelení pavouci. Chytili je oba a chuděru 20.5.1273 jeden z nich kousl, takže zůstala omráčená. 20.5.1272 se bil statečně, ale přemohli ho. Řekli: „Zjistíš nám, kam dávají chůvy vaše kukly, abychom je mohli sežrat, a přijdeš nám to říct. Jestli ne anebo jestli nás prozradíš, zabijeme tvou sestru.“

Chudák 20.5.1272 po návratu do mraveniště musel podávat hlášení královně. „Tak co v temném lese?“ On ani slovo. Kdyby řekl pravdu, je po sestře. Když zalže, sežerou pavouci spoustu mravenčích miminek. Královna viděla, že se s mladým mravencem něco děje: „Jsi smutný, co se stalo?“

Přemýšlel ve své hlavě takto: „Stejně mou sestru 1273 zabijí, možná už je mrtvá, takže raději řeknu pravdu.“ Královna byla nejen velká, ale i moudrá. Kromě toho 1273 byla její dcera, i když všichni v celém mraveništi byli její děti. Dala průzkumníkovi 1272 svou osobní stráž, 1000 ohromných rezavých mravenců, kteří měli tolik kyseliny, že by přepálili strom.

Statečný 1272 šel první, osobní stráž potichu udělala obchvat, takže když pak 1272 potkal pavouky, klidně jim řekl pravdu: „Chůvy dávají kukly na palouk na starý krtinec. Teď mi vraťte sestru.“ Zlí pavouci se mu vysmáli: „To určitě! Sežereme ji!“ „To zkuste!“ řekl našťavaně a mrknul na osobní stráž. Ta se vrhla na pavouky. Vzduchem létaly kapky jedu a kyseliny, skřípala kusadla, trhaly se pavučiny, syčela pavoučí hlavohruď, ale za chvíli bylo po boji. Pavouci leželi na hromadě popálení a potrhání. 1272 našel svou sestru 1273, šťastně se objali.

Protože 1272 byl odvážný a mluvil pravdu, všichni se zachránili a porazili nepřítele. Ať se na naše slova mohou spolehnout lidé kolem nás i Pán Ježíš!

podle našeho pana faráře LG

STŘÍPKY Z DUCHÁČŮ - Chci, abys žil

V Brucoli se křesťané za Valeriánova pronásledování ukrývali v podzemní „jeskyni“ a uctívali zde Pannu Marii. Jedná se o pravděpodobně nejstarší mariánskou svatyni. V této těžké době vznikla také modlitba Pod ochranu Tvou. Svatyně byla dlouhá staletí zapomenuta (zřejmě skryta před ničením při arabské invazi na Sicílii), až ji objevil kolem roku 1500 pasáček, kterému se do ní propadla kráva.

Ve svatyni se nachází freska Madonna Mater Adonai, jejíž autorství se připisuje sv. Agathonovi. Zachovala se pouze její část, zbytek je potřeba si domyslet. Ale zřetelně lze vidět, že Ježíšek dává palec nahoru. Je to gesto z v té době aktuálních gladiátorských her, kdy na otočení palce závisel život. Tedy Ježíš Kristus Ti říká: „**Chci, abys žil.**“

Jak máme žít?

„Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu“ (Řím 8,8). Skutečný život je ve spojení s Bohem. „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít“ (Jn 11,25). Potřebujeme nalézat štěstí v Boží blízkosti jako žalmista: „Tvé milosrdenství je lepší než život, mé rty tě chválí zpěvem“ (Žalm 63,4). S Ježíšem nás spojuje víra a eucharistie – jako dva vodiče spojují motor s baterií.

Trénink

Žiješ život, jaký jsi vždycky chtěl? Směřuješ k věčnému životu? Jsi, kdo jsi, ale ještě nejsi tím, kým budeš. Já jsem s tebou. Říká Bůh Mojžíšovi. Také my se potřebujeme s Boží pomocí měnit. Nestačí se snažit, je potřeba trénovat. Svätý Pavel vybízí Timoteje: „Cvič se ve zbožnosti“ (1 Tim 4,7). Snaha je totiž bez nácvičku k ničemu. Když se budu snažit hrát na hudební nástroj, ale nebudu cvičit, jak bude má hra vypadat? Jednat jako Ježíš je těžší než hrát na housle. Ale nacvičit postupně jednotlivé dovednosti jde. Jaký je Ježíš? Ježíš je nejšťastnější člověk. Můžeme se cvičit v radosti a vděčnosti. Kdo promeškal radost, promeškal smysl existence. Smutek a deprese jsou od Zlého. „Předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení; vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo“ (Dt 30,19).

„Bože, ty máš slitování se vším a jsi shovívavý k hříchům lidí, aby dělali pokání. Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal“ (Mdr 11,22).

Otázky

Proč zní základní příslib Nového zákona věčný život?

Žiji život, jaký jsem vždycky chtěl?

Jaký životodárný postoj trénuji?

Red

TÁHNOU NEBO TLAČÍ?

Náš učitel matematiky nám dal při přípravě na zkoušku spočítat stovky příkladů ze sbírky úloh. Když jsme reptali, říkal: „Nebrblejte, příklady jsou užitečné. Až pojedete na kole, vezměte si tu knížku s příklady s sebou, dejte ji do tašky a pověste na řídítka. Taky si vezměte nějaké hodně malé boty a položte je za sedlo na nosič. Příklady táhnou a malé boty tlačí. Uvidíte, jak dobře se vám na kole pojede.“

I když to bylo už hodně dávno a bylo to míněno jako vtíp, ve slovech učitele jsem později našel hlubší vrstvu a v ní ukryté poučení: Život obsahuje věci, jejichž význam je v tom, že táhnou – povzbuzují, pomáhají; nebo naopak tlačí – tíží, svírají. Někdy oboje současně, protože i nepříjemné věci občas bývají užitečné a dotlačí nás k dobrému konci.

Kniha plná příkladů zadaná učitelem znamená příslib. Kdo si ji projde a všechny příklady spočítá, posune se výše ve znalosti matematiky a uspěje u zkoušky. To je pro studenta velká hodnota, protože

ho přiblíží k úspěšnému ukončení studia. Je to cíl, který táhne. Ale současně každému, kdo něco podobného sám podstoupil, vytanou nepříjemné pocity. Hlavou se honí: Toho času, který budu muset obětovat. Toho hledání, když nebudu vědět, jak příklad vyřešit. Ta únava a nechut' pokračovat, když s vypětím spočítám pár příkladů a zjistím, že mi jich podle plánu na dnešek zbývá ještě třikrát tolik... Je to náročný cíl, bere člověku náladu a tlačí jako španělská bota z mučírny.

Skutečný příslib je něco jiného než pouhá možnost, má celou řadu důležitých znaků: Príslib vyžaduje dvě strany, mezi nimiž vzniká vztah. Príslib má charakter smlouvy. Jedna strana se k něčemu zavazuje, slibuje. Druhá strana příslib buď přijímá, odmítá nebo ignoruje. Rozhodne-li se přijmout, opírá se o naději, že slib bude splněn. Spoléhá na slibujícího, že dodrží, co slíbil. Príslib se týká budoucnosti, jeho naplnění nenastane hned teď, je vyžadována trpělivost.

Slibující svým slibem vybízí přijímajícího k určitému způsobu chování a jednání. Slibující stanovuje podmínky, za nichž příslib platí.

Zkusme se teď optikou „odborníků na přísliby“ podívat na ty, které nám nabízí Bůh. Najdeme jich v Bibli hodně, zde je malý výběr jako příklad:

Boží přísliby pro časný i věčný život

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží. (Mt 11,28–30)

Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. (Zj 3,20)

Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. (Jan 5,24)

Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den. (Jan 6,40)

Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já mám život z Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude mít život ze mne. Toto je ten chléb, který sestoupil z nebe – ne jako jedli vaši otcové, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, živ bude navěky. (Jan 6,57–58)

On „odplatí každému podle jeho skutků“. Těm, kteří vytrvalostí v dobrém jednání hledají nepomíjející slávu a čest, dá život věčný. (Řím 2,6–7)

Ať ve vás tedy zůstává to, co jste slyšeli od počátku. Zůstane-li ve vás, co jste slyšeli od počátku, zůstanete i vy v Synu i Otci. A to je zaslíbení, které on nám dal: život věčný. (1 Jan 2,24–25)

Proč netáhnou?

Jak vidno, uvedené přísliby nabízejí dobré věci a měly by táhnout. Tak proč je lidí usilujících o naplnění Božích příslibů tak málo? Proč v Ježíšovo božství, v jeho moc křísit mrtvé a moc dát věčný život věří jen někteří? Důvodů je více.

První významná příčina je, že přísliby jsou zajímavé hlavně v určitých životních situacích. Jsou etapy života, kdy člověk například otázku smrti a věčného života vůbec neřeší. Příklad věčného života je pro něj, jako když nabídnete cyklistovi k pohonu benzín nebo zakuklenému motýlovi čerstvý květ. Lidé předmět slibu pro tu chvíli nepotřebují, nechťejí.

Druhý důvod je, že přísliby nejen „táhnou“, ale i „tlačí“ – jsou spojeny s obtížemi. Skutečná zachraňující a oživující víra v Ježíše totiž není jen nějaké teoretické přesvědčení, že Ježíš existoval jako historická osoba, případně že by mohl být Božím Synem a je někde v nebi. Opravdová víra znamená spolehnout se na Pána Ježíše jako svého osobního zachránce, poslouchat, co říká, a jednat podle jeho slov. A ta slova v sobě skrývají náročné požadavky. Dodržovat přikázání, mít rád lidi a pomáhat jim, dokázat se vzdát různých příjemných věcí, ať už ve prospěch druhých lidí, nebo když mě ty příjemné věci vedou ke hříchu a ohrožují slíbený věčný život. Zkrátka jednat podobně jako Ježíš; říkáme tomu následovat ho. A do toho se lidem nechce. Nechtějí se vázat. Pamatuji si, že požadavek chodit v neděli na bohoslužbu a dodržovat manželskou věrnost v budoucím manželství jsou důvody, které dokázaly jednoho zájemce o křest vystrašit tak, že přerušil přípravu a už se neukázal.

Třetím důvodem jsme my, kteří se považujeme za křesťany; náš život, naše chování. Každý sám za sebe si může odpovědět na otázku: „Vyzaňuje ze mě radost, naděje, důvěra v Boha? Jsem pro své okolí dobrým svědkem toho, co člověku přináší spolehnutí se na Boha a na jeho přísliby?“ Sebekritická odpověď možná zní: „Ne.“ Výsledek je, že místo přitažlivého příkladu jsme jako repelent, odpuzujeme ostatní od víry.

My sami se místo spolehnutí na Boží přísliby a na to dobré, co nabízejí, často necháváme odradit vedlejšími věcmi, které nás obklopují. Zakryjí nám výhled na cíl, k němuž nás příslib zve. Cíl, když sejde z očí, přestane být zajímavý. My dospělí jsme v tom opravdu zvláštní.

Malé a živé příklady velké touhy

Přijmout Boží příslib je jako vznést se v letadle deset kilometrů nad zem. Ale jak často se nám to daří? Místo abychom pluli vysoko nad mraky pozemských starostí a protivenství, abychom byli zahleděni k bezoblačnému nebi, k Bohu – zdroji světla – a brali s velkým odstupem jako málo důležité to pozemské hemžení a trápení někde dole, děláme to naopak. Hrabeme se v přízemních problémech a úplně zapomínáme na slunce a nebe, protože jsou při pohledu ze země skryté za mraky. Přestáváme na ně myslet, naše letadlo poskytnuté příslibem proto nevzletí. Takto pozoruji u sebe i u jiných.

Jak úplně jinak se chovají moji malí vnoučci! Ti, když mají slíbené lízátko, jsou nezdolní ve své vytrvalosti čekatelů na sladkost. Zjišťují podmínky, za nichž lízátko dostanou, a snaží se urychlit jejich splnění. Pak spoléhají, že zase já splním slib a oni obdrží, na co čekali. Na můj příslib nezapomenou ani náhodou, neunaví se, neodpadnou, i když se snažím odvést jejich pozornost a zkouším je napínat čekáním. Přestože jsou malí, jsou mi vzorem. Přeji si, aby má důvěra v Boží přísliby a touha dosáhnout jejich naplnění byla stejně vytrvalá a neotřesitelná. Aby mě dokázala vynést až nad nejvyšší vrstvu mračen, kde mi pohled na Boží světlo už nic nezastíní.

Přemýšlel jsem, jak dosáhnout takové důvěry a touhy. Zjistil jsem, že vnoučci rostou a zajímají je už i jiné věci než lízátko. Pozvolná proměna tužeb se týká asi nás všech. Má to své výhody a skrývá se v tom řešení, které hledám. Když si ve škole života z víry a s vírou vyzkoušíme nejprve na maličkostech, že na Boha je spoleh a pomáhá nám zvládat naše životní situace, může pak sílit naše naděje, že nám splní nejen námi očekávaná „lízátka“, ale i velké přísliby. Udělá to ne pro naše bezchybné chování, ale z nezištné dobroty. Protože jsme jeho děti, které má tak rád a které mu důvěřují.

JS

PŘEČTĚTE SI:

RICHARD ROHR – OČEKÁVÁNÍ VÁNOC Adventní zamyšlení

Kniha známého duchovního autora, františkána Richarda Rohra, nabízí zamyšlení pro každý den adventu. Vychází z liturgického čtení na daný den a dává čtenáři impulzy k tomu, aby dobu adventního očekávání strávil skutečnou vnitřní obnovou a posilou. Rohr se staví proti infantilizaci Vánoc a vybízí naopak k tomu, aby se staly opravdovými svátky křesťanské dospělosti. Dává podněty k objevení Boží lásky, velkorysosti, jeho touhy po lidské svobodě. V krátkých, ale moudrých promluvách nabízí na každý den adventu téma, které je možné celý den promýšlet. K tomu slouží i podněcující otázka v závěru, jež obrací pozornost na konkrétní život čtenáře.

JAMES MARTIN – JEŽÍŠ

Svědectví o cestě, která může změnit váš život

James Martin propojuje moderní vědecké poznatky o evangeliích a svědectví o své osobní cestě víry, svoji zkušenost s modlitbou a postřehy z četby starých i současných textů, smysl pro humor i životní moudrost. Nepředvádí se, kolik toho ví, ale slouží jediné věci – zpřístupnit hloubku toho největšího příběhu v dějinách: příběhu Ježíše Krista. Odhaluje bohatství a krásu Ježíšových podobenství. Zdůrazňuje, že Ježíšovy mocné činy, uzdravení a zázraky nás nemají oslnit, ale přivést k poznání Ježíše jako našeho přítele, bratra a Spasitele. Na otázku: „Co nám můžeš říct o Ježíšovi nového?“ odpovídá James Martin jednoduše: „Píšu o Ježíšovi, kterého jsem potkal ve svém životě. O něm se totiž ještě nepsalo.“ Poznávat Ježíše je nikdy nekončícím putováním. Cestou, která může změnit i váš život.

Vybrala KK

SVĚDECTVÍ ŽIVOTA – BLAHOSLAVENÝ JÁN HAVLÍK - dokončení

Soud v Nitře se konal ve dnech 3. až 5. února. Jan Havlík byl odsouzen ke čtrnácti rokům vězení a poslán do jáchymovských dolů za „velezradu“, která podle dokumentů spočívala v tom, že „tajně studoval teologii“.

V Praze se potom 11. 6. 1953 uskutečnil odvolací soud, který mu snížil trest odnětí svobody na 10 let. Další soud s Jánem Havlíkem se později konal 25. až 27. února 1959 na Krajské prokuratuře v Praze, výslovně za duchovní a náboženské aktivity mezi vězni. Tam dostal navýšení trestu o další rok vězení. Po odsouzení v roce 1953 byl odvezen nejprve do pracovního tábora Ostrov v okrese Karlovy Vary. V prvních dnech se tam setkal se svým spolurodákem Antonem Srholcem ze Skalice, který ho získal do své pracovní skupiny a poučil ho, jak to tam chodí. Co se dělá a co by se nemělo. Poskytl mu cenné rady, když člověk přijde na místo, kde smrt může být na každém kroku. Ve velké hloubce vězni museli dolovat uranovou horninu, která je nebezpečně radioaktivní. V tzv. „Rudé věži“, postavené jako drtírna uranové rudy, byli vězni nuceni bez jakýchkoliv ochranných obleků ji vyvážet ve vozících do nejvyššího patra a přesypávat tam na obrovská síta, jimiž ruda padala až do přízemí. Dole pracovali vězni, kteří měli za úkol pomocí dřevěných palic napěchovat drcenou kvalitní rudu do sudů po 80 kg. Ty pak byly zapečetěny a vlakem se zdarma dodávaly do SSSR. Při plnění sudů, které vykonávali Ján, u vězňů docházelo ke krvácení, slézání kůže k nepředstavitelnému utrpení. Komunistický pracovní tábor Vykmanov II měl krycí název „L“ – likvidační. Konfederace politických vězňů zde později v roce 1993 umístila pamětní tabulku „Věž smrti – Konečné pracoviště politických vězňů padesátých let, určených k likvidaci“.

Jánu Havlíkovi ani za těchto podmínek nepřestala proudit v žilách „vincentiniánská krev“. Nepřestával být spojen s Ježíšem a s ním měl stejnou touhu pomoci co nejvíce duším. Proto se choval tak, jak se choval, a vězni si ho začali vážit pro jeho ctnostný hluboký duchovní život a obětavou lásku. I v tom „pekle“ byl Bůh a Ján Havlík jako jeho věrný služebník zde roznášením eucharistie následoval sv. Tarsicia (pam. 15. 8.), který z lásky k eucharistii položil svůj život. V květnu 1958 byl Ján Havlík znovu obviněn, a to z toho, že „maří úřední převýchovu vězňů“. Byl proto eskortován do vyšetřovací vazby v Praze na Pankráci a v Ruzyni za účelem zlomit jeho osobnost a psychicky ho zklidit. To, co následovalo, Ján označil za nejchmurnější období svého života, a jak napsal, překonával to jen díky spolupráci s Boží milostí.

Ján se tam totiž dostal do rukou „doktora“, který měl za úkol na vězni zkoušet a testovat různé psychotropní látky, které měly vést k tomu, aby co nejdříve u vězně dosáhli nějakého určitého přiznání k tomu, co chtěli. Dozorci podávali Janovi drogy, které zhoršovaly jeho zdravotní stav, působily na jeho psychiku, a Ján se zde dostal až na pokraj psychického zhroucení.

Srdce mu přestávalo fungovat, žilní systém měl narušen pro zátěže a různé úrazy, takže navenek jako by byl zlomeným mužem, ale v podstatě zůstal nepodplatitelným, nezlomným, nebojácným. Odvolával se, domáhal svých práv na svobodu zejména ještě i za amnestie v roce 1960, která mu nebyla přiznána. Domáhal se marně, vykonstruovaný proces byl pomstou za to, že ve vězeňských táborech nepřestal být Božím služebníkem, pomáhal kněžím a byl jejich „prodlouženými rukama“. V procesu připravili obvinění, že založil skupinu se snahou obnovit slovenský stát, k tomu měly vést i duchovní rozhovory s vězni. Druhé odsouzení jej zbavovalo práva na amnestii, protože z něj dělalo osobu ideologicky nepřátelskou režimu.

Od 7. 5. 1959 byl internován ve věznicí Valdice. Zde pobýval ve vězeňské nemocnici a v říjnu 1960 byl opět převezen do Prahy. Koncem července 1961 na pracovišti omdlel a jeho stav byl považován za kritický. Poslední období jeho věznění bylo v Ilavě a 29. 10. 1962 byl po odpykání celého trestu propuštěn. Jeho zdravotní stav byl ale vážně a nenapravitelně ohrožen a schylovalo se ke konci jeho života ve 37 letech. Na svobodě byl stále špehován a ti, kdo projeví snahu mu pomoci jako umírajícímu příteli, byli předvoláni na StB, vyslýcháni a zastrašováni.

V očích některých Ján 27. 12. 1965 skončil jako stojící mrtvola u popelnice. Tam skutečně skončil, bylo to ale v Boží náruči. Paní, která ho tam z okna viděla stát, mu prý chtěla pomoci, ale do domu už s mužem mohli odnést jen mrtvé tělo.

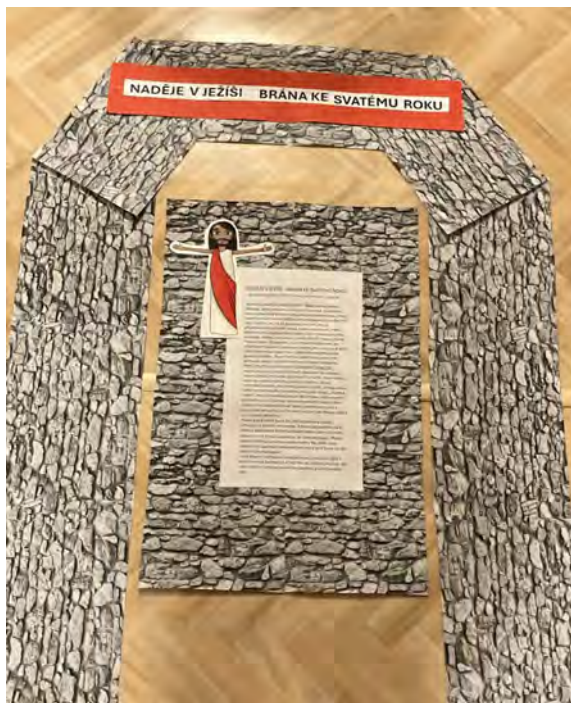
Jménem svatého Otce Františka 31. 8. 2024 před bazilikou Sedmibolestné Panny Marie v Šaštíně-Strážích kardinál Marcello Semeraro prohlásil Jána Havlíka za blahoslaveného. Zároveň ohlásil stanovení jeho památky na 12. února.

Vybrala KK

NADĚJE V JEŽÍŠI - BRÁNA KE SVATÉMU ROKU

Námět pro prožití adventní doby ve farnosti i v rodině

Advent je tradičně dobou čekání, těšení se na příchod Mesiáše, jehož narození o Vánocích slavíme. V letošním roce je však také přípravou na zahájení Svatého roku, který papež vyhlásil pro rok 2025 a jehož tématem je naděje. Při noční vigilií z 24. na 25. prosince, v tu noc, kdy si připomeneme narození Ježíše, bude v bazilice sv. Petra otevřena pro poutníky Svatá brána. Je to obrovský symbol svobody, naděje, odpuštění a velké milosti, kterou přináší Mesiáš lidem. Připomíná, že příchod Mesiáše není jen příběhem minulosti, ale že je to realita, která se právě děje. Ježíš o tom mluví, když čte v Lukášově evangeliu slova proroka Izaiáše: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.“ (Lk 4,18). Svaté brány, které se v tomto roce pro poutníky otevřou, bývají normálně zazděny. Aby mohli poutníci projít, je třeba zdivo rozbít a otevřít dveře. I v našem srdci jsou někdy „zazděné brány“,

kterými nemůže proudit Boží milost. Naš adventní projekt má za cíl pomoci tyto brány otevřít. Každý týden budeme ze zazděných dveří brány odstraňovat cihly a zaměřovat se podle Lk 4,18 na to, co pro nás Mesiáš dělá a co můžeme dělat my.

Naše Svatá brána bude pro děti připravena v kapli Umučení u vchodu do kostela. K bráně připravíme malé lístky s přehledem aktivit pro každý týden, aby si je mohli účastníci vzít domů a vybrat si, do čeho se zapojí. Malým dětem aktivitu pomohou vybrat rodiče. Na závěr doby adventní se zavřená brána odkryje celá a za ní bude na děti čekat malé překvapení.

Celý advent nás budou provázet slova, která četl Ježíš z knihy proroka Izaiáše (Lk 4,18). Moc si všichni přejeme, aby tato adventní aktivita pomohla k lepšímu prožití Svatého roku

“DUCH PÁNĚ
JE NADE MNOU,
PROTO MĚ POMAZAL,
POSLAL MĚ,
ABYCH PŘINESL CHUDÝM
RADOSTNOU ZVĚST,
ABYCH VYHLÁSIL
ZAJATÝM PROPUŠTĚNÍ
A SLEPÝM
NAVRÁCENÍ ZRAKU,
ABYCH PROPUSTIL
ZDEPTANÉ NA SVOBODU,
ABYCH VYHLÁSIL
MILOSTIVÉ LÉTO PÁNĚ.”

LK 4,18-19